

Dudás Sándor

A jég álma

Ködöböcz Gábornak

A partszegélyig kékes-mozdulatlan.
Olyan csendben, meg ne hallja más,
szárnyait a mélységben kitarja:
jőjj, drága Nap, arany olvadás!

Költő plakettek

Janus Pannonius

Itáliából plántálsz dalt,
jó püspökünk. Üldöző
király elől Medvevárig
bírja még a rossz tüdő.

Balassi Bálint

Vitéz élet, virágének
a végeken rá talál.
Kard a bátorság acélja,
ágyúgolyó a halál.

Zrínyi Miklós

Vadkan csörtet versbe lépve,
Zrínyi vére agyarán.
Rajtam át néz végtelenbe,
az időből mit se lát.

Csokonai Vitéz Mihály

Magyar szóval senki addig
nem dalolt oly könnyedén,
míg nem jött ő, földiekkel
játsszó égi tünemény.

Berzsenyi Dániel

Józan gazda. Gyertyafénynél
telik sok-sok éjjele.
Lelkében a világ: tündér
változatok műhelye.

Kölcsey Ferenc

A hon fényre derül - jelent
jövendővel összevet.
Álmatlan magányban Himnuszt
ír s négy szócskával üzen.

Vörösmarty Mihály

Érces hangján zeng a Szózat,
csaknem kétszáz éve már.
Hit, szeretet: fénye szónak.
Lesz még ünnep! Húzd, cigány!

Arany János

Balladáim, Őszikéim!
Ősz haj alatt a titok:
népem lelke, népem nyelvé.
Ha megírtam – hallgatok.

Tompa Mihály

Az éj néma, rettegtető.
Népe, nemzete gyászol.
Szellemzászlót emel: felsír
éneke A gólyához.

Petőfi Sándor

Tűzfiú. Világszabadság.
Kelet, Nyugat összefog.
Hollók, rajban. Kukoricás.
Beérik a lovasok.

Vajda János

Mont Blanc csúcs és üstökös-fény.
Lüktető haláltudat.
Büszke fenség, idegenség.
Kinek tör új hang-utat?

Ady Endre

Szolga a vers, cifra szolgál,
gőgöt ápol és takar.
Itt a sorsnak nincs más dolga,
fájón emberi s magyar.

Juhász Gyula

Verse él: a mezők s az ég
- Anna-szőke, Anna-kék -,
küldik vissza - mert szeretnénk
néha vissza jönni még.

Babits Mihály

„Az üszköt... máglyádra vetve”.
Végzete öntörvénye.
Majd a z Úr sebzett torokkal
küldi őt Ninivébe.

Kosztolányi Dezső

Színes tintákról álmodott.
Szelleme könyvekké vált.
Halálos életet játszott,
játszik életes halált.

Áprily Lajos

Aranyművesek utódja.
Versei dallá csiszolt
angyali tiszta ékszerek,
szívnek tetsző égi bolt.

Sinka István

Juhokat őrzött. Az idő
karjára kérve magát.
Jogos igény. Úgy írt, ahogy
anyja táncolt balladát.

Szabó Lőrinc

Feszült Különbéke. Józan
örület, idegzene.
Ajkán Semmiért Egészen,
kimondás rettenete.

Berda József

Nyálat csordító gyomorkéj,
mártás, sütek, levesek.
Finom fröccs s jöjjön az élet,
járva hegyet-völgyeket!

Illyés Gyula

Haza a magasban. Népet,
ha széthúzás bűne ront,
s zsarnok ellen mit se tehetsz?
Légy igazodási pont!

József Attila

A Dunánál, Tiszta szívvel
hazát keres gondolat.
Háttérzajként mindörökké
indul egy tehervonat.

Zelk Zoltán

Borús egy életre vigasz
a dal: megtartó derű.
A Sirály fájdalmát sírja
Tűzből mentett hegedű.

Dsida Jenő

Hajnalpírnak dobogását
rövidre zárja a szív!
Arca romló földi másán
szivárványos dallamív.

Radnóti Miklós

Végzet vak parancsba zárta.
Gyűlölet útján terelt
sorsa Abdáig tart. Másnak
nem tudhatom mit jelent.

Faludy György

Legszebb vers a hosszú élet,
éld hát, szerelemvirág!
Halálra nyílt két szemében
lassan hervadó világ.

Weöres Sándor

Csupa zengés a Mindenség!
A szülőfalu: Csöngé.
Ma már nem kérdés, ez a név
majd ismerősen csöng-e!

Pilinszky János

Kitagad szeretetéből
egyszer s majd műve sodor
tovább, a Föld. Emberlétem
hiány lehet bármikor.

Váci Mihály

Haza - bodzák, jegenyék közt,
s repülön – halálos ív.
Mint a szél, szőkén, szelíden.
És százhuszat ver a szív.

Nagy László

Tűz, te szónak is gyönyörű,
izzó, versszító lobogás!
Tengerre nézz! Vihar-töménny
indulat. Szívhasadás.

Utassy József

Láttam a tengert. Hát így lett
egy új hullám vezére.
Verskereszt s kettős férfi gyász
nehezült életére.

Juhász Ferenc

Cseppkő, forrásér, szó-ércek
tája, szén, kova, kvarc is.
Nyelvünk földalattijából
megalkotott galaxis.

